

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Oulíkové a soudců Miroslava Makajeva a Richarda Galise ve věci

žalobkyně: **YUSUFELI s.r.o.**, IČO 28563131
sídlem Jana Šoupala 1597/3, Poruba, 708 00 Ostrava
zastoupená advokátkou Mgr. Denisou Mokřížovou
sídlem Bozděchova 1840/7, Smíchov, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **1. MUDr. J. J.**
bytem X
2. Mgr. V. J.
bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2025, č. j. 096710/2025/KUSK

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Říčany ze dne 13. 9. 2023, č. j. 272126/2023-MURI/OVÚ/1422 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím městský úřad na základě žádosti osob zúčastněných na řízení výrokem I povolil výjimku z ustanovení § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), pro stavbu vrtané studny na pozemku p. č. X1 v katastrálním území B., souřadnice X: X, Y: Y (dále též „vrtaná studna“), ve vzdálenosti 4,3 m od zdroje možného znečištění – komunikace na pozemku p. č. X2 v katastrálním území B.; výrokem II povolil nakládání s podzemními vodami – jejich odběr z vrtané studny pro zálivku pozemku; výrokem III stanovil povinnosti a podmínky pro nakládání s vodami; výrokem IV schválil stavební záměr vrtané studny; výrokem V stanovil podmínky pro umístění stavby a výrokem VI stanovil povinnosti a podmínky pro provedení stavby.

Obsah žaloby

2. Žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 17. 9. 2025 namítá, že žalovaný porušil § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť dostatečně nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rozsahu jejích námitek a odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje skutkové a právní důvody.
3. Žalobkyně tvrdí, že došlo k nepřiměřenému zásahu do jejích práv nerespektováním požadavku na vzdálenost studny minimálně 12 m od komunikace, aby bylo zajištěno prostředí, které není zdrojem možného znečištění ani ohrožení jakosti vody ve studni. Nebylo prokázáno, že geologické podmínky neumožňují jiné umístění a nejedná se o malý či jinak omezený pozemek pro umístění vrtané studny.
4. Žalovaný se nezabýval tím, zda a na základě čeho došlo ke spojení řízení o třech samostatných žádostech, ani stanovením okruhu účastníků řízení. Jednotlivé výroky by dle žalobkyně měly stanovit účastníky řízení. Jelikož nebyl stanoven „upřesňující okruh účastníků řízení“, došlo k porušení § 140 odst. 6 správního řádu. Dále není z prvostupňového ani napadeného rozhodnutí zřejmé, zda se výroky společného rozhodnutí podmiňují a který výrok je navazující. Odvoláním byly napadeny všechny výroky prvostupňového rozhodnutí a nedošlo k jejich přezkoumání ve vazbě na § 9 odst. 5 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění účinném ke dni podání žádosti, tedy 24. 7. 2023.
5. Žalobkyně vytýká žalovanému, že dostatečně nepřezkoumal její námitek. Žalobkyně v doplnění odvolání napadla vyjádření Obvodního báňského úřadu pro území Hlavního města Prahy a kraje Středočeského (dále jen „báňský úřad“) ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. SBS 43414/2020/OBÚ-02. Pokud jde dle žalovaného o vyjádření ve smyslu § 154 správního řádu, je k jeho přezkoumání podle § 156 odst. 2 správního řádu příslušný správní orgán, který ho vydal. Dle žalobkyně došlo k porušení § 94o odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), neboť vyjádření báňského úřadu nemohlo

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

reflektovat projektovou dokumentaci, podle níž je záměr povolen, a nemohl tak být ověřen soulad záměru s požadavky báňských předpisů.

6. Dále žalobkyně namítá, že žalovaný se v rozporu se základními zásadami správního řízení nezabýval veřejným zájmem ve věci povolení výjimky, umístění a provedení studny blíže než 12 m

od komunikace. Klíčovým by mělo být prokázání, že nemůže dojít k ohrožení bezpečnosti, zdraví nebo života osob. To v daném případě nemůže žalobkyně jakožto vlastník pozemku p. č. X2 užívaného jako komunikace zajistit, neboť na komunikaci může dojít k nepředvídatelné situaci, např. znečištění havárií vozidel.

7. Žalobkyně považuje udělení výjimky za nezákonné. Podmínkou pro její udělení je, že řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu, přičemž na povolení výjimky není právní nárok. V tomto případě nebyl posouzen a naplněn účel sledovaný obecnými požadavky na výstavbu (zajištění hygieny a ochrany vody). Žalobkyně uvádí, že nebylo prokázáno, že geologické podmínky neumožňují jiné umístění, pozemek není malý nebo jinak omezený a že technické řešení studny zajišťuje zvýšenou ochranu před znečištěním. K tomu poukazuje na rozhodnutí městského úřadu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 79995/2021-MURI/OŽP/00085, kdy bylo provedení průzkumného vrtu pro následné využití na stavbu pro jímání podzemní vody navrženo na pozemku p. č. X1 ve větší vzdálenosti od pozemku komunikace. Projekt průzkumných prací vypracovala osoba s odbornou způsobilostí v hydrogeologii a sanační geologii v září 2020 pod č. 1680/2003. Žalobkyně namítá, že umístěním studny zatížil stavebník komunikaci ochranným pásmem studny, aniž by prokázal, že nemohl jednat jinak. K výše uvedenému rozhodnutí byla doložena dokumentace ze dne 2. 9. 2020 zpracovaná RNDr. J. Ř., která výjimku pro průzkumný vrt nepředpokládala. Hydrogeologický průzkum předložený k povolení sporné studny ze dne 4. 4. 2023 též zpracovaný RNDr. J. Ř. uvádí průzkumný vrt provedený v jiném místě, než pro který bylo vydáno rozhodnutí. Z toho je dle žalobkyně zřejmé, že nebyl důvod pro provedení vrtu ve vzdálenosti menší než 12 m od komunikace, a výjimka tedy není důvodná. Ani projekt zpracovaný RNDr. J. Ř. z 4. 4. 2023 se důvody pro nutnost provedení výjimky nezabývá, pouze uvádí, že výjimka bude pravděpodobně nutná, aniž by její nutnost opřel o pádné důvody. Stavebník při žádosti neunesl důkazní břemeno, neboť nebyl schopen zdůvodnit udělení výjimky. Udělení výjimky, pro kterou neexistuje důvod, je nezákonné a zasahuje do vlastnických práv žalobkyně.

8. Žalobkyně k výzvě soudu k dotčení na svých právech dále doplnila, že je vlastníkem pozemku p. č. X2, který je komunikací, tedy ze své povahy možným zdrojem znečištění. Městský úřad v prvostupňovém rozhodnutí uvádí, že „*pozemek vlastníka v bezprostřední blízkosti od pláště studny nesmí být znečišťován látkami ohrožujícími jakost a zdravotní nezávadnost povrchových či podzemních vod*“. Neuvádí však, co míní bezprostřední blízkostí od pláště. Žalobkyně má obavu, že „*bezprostřední blízkost*“ je míněna vzdálenost zasahující k jejímu pozemku.

9. Dále žalobkyně uvádí, že při samotném procesu vrtání vznikají výrazné vibrace, které mohou způsobit nevratné poškození komunikace. Studna je umísťována ve vzdálenosti 4,3 metru od jejího pozemku (komunikace), a působení vibrací na komunikaci a možnost jejího poškození, zejména v podobě prasklin či jiných defektů na povrchu, tedy nelze vyloučit. Reálné riziko vzniku škody dle žalobkyně vyplývá přímo z povahy prací. Popraskání povrchu komunikace

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

v důsledku vibrací pak zapříčiní poškození většího rozsahu, neboť následným působením přírodních vlivů dojde k dalšímu poškození, k němuž by bez prasklin nedošlo. I malé praskliny tak mohou znamenat fatální poškození, které si vyžádá větší opravy. Z povahy druhu komunikace je dle žalobkyně zřejmé, že účelová komunikace je určena především k zajištění přístupu k nemovitostem a k jejich obsluze, nikoli k provozu těžké stavební techniky. Není konstruována a dimenzována na zatížení způsobené provozem strojů těžké techniky, které jsou nezbytné pro provádění stavebních prací na vrtané studni. Žalobkyně je tak vystavena riziku poškození komunikace tímto typem dopravy. Městský úřad nemohl vyloučit, že bude takto zasaženo do jejího vlastnického práva. Proto v prvostupňovém rozhodnutí stanovil, že zhotovitel stavby je povinen učinit nezbytná opatření, aby nedošlo k poškození sítě technické infrastruktury, a uložil povinnost stavebníkovi, aby přílehlá komunikace byla při jakémkoli znečištění či poškození v průběhu výstavby vyčištěna a opravena. Tím připustil, že přímé dotčení vlastnického práva žalobkyně je reálné. Dále žalobkyně uvedla, že vrtaná studna zásadním způsobem zasahuje do hydrogeologických poměrů a jejich změna může zásadně ovlivnit stabilitu podloží tělesa komunikace. Žalobkyni tak mohou vzniknout vícenáklady spojené se správou komunikace. Není zřejmé, zda správní orgány dostatečně zohlednily vliv studny na pozemek žalobkyně. Správní orgán se zabýval pouze vlivem komunikace na studnu, resp. na vodu ve studni, nikoli vlivem stavby na její pozemek. K údržbě komunikací jsou užívány postupy, které jsou způsobilé ovlivnit kvalitu vody v jejich okolí. Z toho důvodu je stanovena odstupová vzdálenost studní od veřejných komunikací na 12 metrů u méně prostupných povrchů. Žalobkyně jakožto vlastník komunikace vykonává vlastnická práva ke komunikaci a v souladu se zákonem a běžnými postupy ji udržuje v provozuschopném stavu. Vzdálenost studny představuje riziko vzniku sporů mezi žalobkyní a stavebníkem a omezení jejích vlastnických práv. Látky užívané k údržbě komunikací a látky, které se uvolňují při provozu na pozemních komunikacích, mohou negativně ovlivnit jakost vody v povolené studni. Tím se však vodoprávní úřad v odůvodnění udělení výjimky nezabýval, pouze odkázal na hydrogeologické vyjádření. Neuvádí, z jakého důvodu není jiné vhodné místo pro umístění studny na pozemku stavebníka. Umístěním dochází k zásahu do vlastnického práva žalobkyně, a správní orgán tak měl vysvětlit, z jakého důvodu nezvolil jinou odstupovou vzdálenost. Komunikaci je třeba udržovat ve stavu způsobilém k užívání, tedy v zimních měsících zajišťovat její sjízdnost prosolováním, případně zajišťovat její opravy stavebními pracemi. Se stavebními pracemi jsou často spjaté vibrace, které mohou studnu vzhledem k minimální vzdálenosti negativně ovlivnit. Žalobkyně by tak byla omezena na výkonu vlastnického práva, aby zamezila poškození studny. Nelze zcela vyloučit zhoršení kvality vody. V důsledku běžných stavebních prací na komunikaci může dojít k poškození pláště studny a následnému prosakování znečištěných vod z komunikace. Mezi závadné látky, které jsou způsobilé zhoršit kvalitu vody, patří i technická sůl užívaná k údržbě komunikací. Zákon o vodách upravuje povinnost původce znečištění k náhradě škody tomu, u koho došlo ke ztrátě nebo zhoršení jakosti podzemní vody. Nelze tak vyloučit, že by žalobkyně v důsledku výkonu vlastnických práv ke komunikaci, jehož následkem by došlo ke znečištění vody ve studni, byla povinna k náhradě škody. Na základě výše uvedeného žalobkyně považuje dotčení vlastnického práva za evidentní. Dle žalobkyně existuje důvodná obava, že nebude moci vykonávat plně svá práva ke komunikaci.

Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.
11. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu. Odvolání bylo prvotně posouzeno odborem životního prostředí a zemědělství žalovaného ve vztahu k vodnímu zákonu. Ten na základě doplněného odvolání vyhodnotil, že žalobkyně neuplatnila námitky týkající se vodního zákona, ale pouze stavebního zákona. Žalovaný řádně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu námitek, které žalobkyně v odvolání uplatnila. K námitce ohledně stanovení okruhu účastníků žalovaný uvádí, že žalobkyně byla účastníkem řízení, byly jí doručovány písemnosti a nebyla jí upřena práva vyplývající z titulu účastníka řízení. Žalovaný okruh účastníků řízení v odvolacím řízení zkoumal a vyhodnotil jej shodně jako městský úřad. Zabýval se i námitkou týkající se vyjádření báňského úřadu. Z vyjádření vyplývá, že se v dotčeném území nenachází chráněné ložiskové území a případná odlišná dokumentace nemůže mít vliv na posouzení stavby báňským úřadem. Pokud jde o posouzení žádosti o povolení výjimky z § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb., žalovaný se ztotožnil s posouzením v prvostupňovém rozhodnutí, v němž městský úřad odkázal na vyjádření osoby s odbornou způsobilostí v hydrogeologii, v kterém bylo uvedeno, že se na pozemku nenachází žádné jiné místo, které by bylo vhodné pro umístění stavby. Zároveň uvedl, že z hydrogeologického hlediska nemůže dojít k interakci mezi dotčeným kolektorem podzemní vody a ději na povrchu terénu (komunikace). Uzavřel, že ochrana a kvalita vody nebude omezena. Na podkladě odborného názoru autorizované osoby bylo prokázáno, že povolením výjimky nedojde k ohrožení bezpečnosti, ochrany zdraví a života osob a sousedních pozemků nebo staveb. Žalobkyně neuplatnila žádné námitky v řízení před městským úřadem, ač tak učinit mohla. Žalovaný i přes koncentrační zásadu její námitky z opatrnosti posoudil.

Obsah správního spisu

12. Dne 24. 7. 2023 osoby zúčastněné na řízení podaly žádost o povolení odběru vody z vrtané studny pro účely zálivky pozemku, povolení výjimky z obecných požadavků na využívání území – vzdálenosti od zdroje možného znečištění (komunikace) a vydání společného územního a stavebního povolení. Součástí správního spisu je mimo jiné projektová dokumentace vypracovaná autorizovaným inženýrem pro vodohospodářské stavby Ing. I. D. z 4. 4. 2023, vyjádření (hydrogeologické posouzení) RNDr. J. Ř., osoby s odbornou způsobilostí v hydrogeologii a sanační geologii dle § 9 odst. 1 vodního zákona z 4. 4. 2023, stanovisko správce povodí ze dne 1. 9. 2023, vyjádření Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 20. 11. 2020 a vyjádření báňského úřadu ze dne 10. 11. 2020. Součástí správního spisu je též rozhodnutí městského úřadu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 79995/2021-MURI/OŽP/00085, jímž byly povoleny geologické práce spojené se zásahem do pozemku, jejichž cílem je následné využití průzkumného díla na stavbu k jímání podzemní vody (průzkumný vrt) na pozemku p. č. X1, X: X, Y: Y, které nabylo právní moci 24. 4. 2021, a projekt hydrogeologického průzkumu zpracovaný RNDr. J. Ř. 2. 9. 2020.
13. Ve vyjádření hydrogeologa ze dne 4. 4. 2023 se uvádí, že v místě Y: Y, X:X byl proveden průzkumný vrt, jehož parametry umožňují jeho úpravu do jímacího vrtu (vrtané studny). Jsou zde popsány geologické a hydrogeologické poměry, zhodnocen vliv na hydrogeologické poměry a využití okolních zdrojů pitné vody a vzdálenost od možných zdrojů znečištění. Je zde uvedeno, že studna je blíže než 12 m od veřejné komunikace na pozemku p. č. X2. Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

Z hydrogeologického hlediska lze udělit výjimku podle vyhlášky č. 501/2006 Sb. Na pozemcích vlastníků se nenachází jiné místo vhodné pro umístění studny, hydrogeologické poměry a konstrukce studny jsou takové, že nemůže dojít k žádné interakci mezi dotčeným kolektorem podzemní vody a ději na povrchu terénu (komunikace), ochrana kvality jímané vody ani vody v dotčeném kolektoru nebude nijak omezena. Z dokumentace stavby vyplývá, že studna má být propojena výtlačným potrubím s retenční nádrží.

14. Městský úřad oznámil účastníkům a dotčeným orgánům zahájení řízení o výše uvedených žádostech. Žalobkyni bylo oznámení doručeno 31. 7. 2023. Proti záměru nebyly podány žádné námítky.
15. Dne 13. 9. 2023 městský úřad vydal prvostupňové rozhodnutí. Uvedl, že vrtaná studna bude umístěna 4,3 m od komunikace na pozemku p. č. X2. O povolení výjimky z odstupových vzdáleností rozhodl na základě kladného vyjádření hydrogeologa. Poukázal na to, že dle osoby s odbornou způsobilostí v hydrogeologii je možné výjimku udělit. Jde o málo propustné prostředí. Na pozemku se nenachází jiné vhodné místo pro její umístění a hydrogeologické poměry a konstrukce studny jsou takové, že nemůže dojít k žádné interakci mezi dotčeným kolektorem a ději na povrchu terénu (komunikaci). Jedná se o místní obslužnou komunikaci s malým provozem. Ochrana kvality jímané vody ani kvalita vody v dotčeném kolektoru nebude nijak omezena.
16. Dne 2. 10. 2023 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které na výzvu žalovaného doplnila 24. 10. 2024. V doplnění poukázala na podmínku prvostupňového rozhodnutí, podle níž je zhotovitel povinen před zahájením stavby učinit nezbytná opatření, aby nedošlo k poškození sítí technické infrastruktury, které se mohou v zájmovém území nacházet.

Namítla, že nebylo ověřeno, zda je stavební záměr v souladu s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených a bezpečnostních pásem dle § 94o odst. 1 stavebního zákona. Infrastruktura je ve vlastnictví a na pozemku žalobkyně, přímo se tak dotýká jejího vlastnického práva. Dále uvedla, že dle § 149 správního řádu napadá stanovisko báňského úřadu ze dne 10. 11. 2020, neboť nemohlo reflektovat projektovou dokumentaci z dubna 2023, a nemohl být tedy ověřen soulad s požadavky báňských předpisů. Brojila též proti povolení výjimky. Namítla, že žádost neuvádí okolnosti a důvody, které by opravňovaly městský úřad k jejímu udělení. Žadatel neunesl důkazní břemeno při žádosti a zdůvodnění udělení výjimky. Žádost neobsahuje zákonem vyžadovanou náležitě zdůvodněnou garanci dosažení účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu, jimiž je dle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona třeba rozumět obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby stanovené prováděcími právními předpisy. Je též v rozporu s principy, které vyplývají z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 21. 7. 2010, č. j. 6 As 5/2009-102, podle něhož je možné výjimku z obecných požadavků na výstavbu udělit, bude-li stavba splňovat další kritéria stanovená právními předpisy, zejména bude-li řešením dle povolené výjimky dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Dle žalobkyně má výjimka představovat výjimečné řešení pro odůvodněné jiným způsobem neřešitelné situace, což není dáno, neboť žadatel bezdůvodně umístil studnu do blízkosti komunikace. V rozporu s § 169 odst. 6 stavebního zákona nepředložil žádné podkladové vyjádření ani závazné stanovisko pro účely řízení o výjimce, zejména hygienické

stanice. Blízkost komunikace hrozí kontaminací vod a žalobkyně jakožto vlastník může být za takový stav odpovědná, udělení výjimky zasahuje do jejích vlastnických práv.

17. První osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k odvolání poukázala na to, že hydrogeologický projekt pro vrtanou studnu a vyjádření příslušných úřadů vylučují, že by mohlo dojít k poškození nebo negativnímu ovlivnění technické a dopravní infrastruktury. Pokud jde o výjimku, vydané povolení vylučuje jakékoli znečištění podzemních vod. Vrt byl takto situován proto, aby bylo možné přecerpat vodu z vrtu do retenční nádrže umístěné v jeho blízkosti. Odvolání považovala osoba zúčastněná na řízení za účelové.
18. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Konstatoval, že přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a správnost prvostupňového rozhodnutí přezkoumal v rozsahu námitek uvedených v odvolání. V postupu městského úřadu ani v rozhodnutí neshledal vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení nebo změnu. Poukázal na to, že žalobkyně proti stavbě neuplatnila žádné námitky a dle § 82 odst. 4 správního řádu nelze ke skutečnostem neuplatněným v řízení před městským úřadem přihlížet. Přesto se námitkami zabýval. K námitce týkající se podmínky, která ukládá stavebníkovi povinnost učinit nezbytná opatření proti poškození stávajících sítí technické infrastruktury, uvedl, že tím městský úřad zajistil ochranu technické infrastruktury. Žalobkyně ani v odvolání nesespecifikovala, jaká technická infrastruktura v jejím vlastnictví je stavbou dotčena. V Digitální technické mapě žalovaný ověřil, že se na pozemku p. č. X3 nenachází technická infrastruktura ve vlastnictví žalobkyně. K námitce týkající se vyjádření báňského úřadu uvedl, že nejde o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, ale vyjádření dle § 154 správního řádu. Z jeho obsahu vyplývá, že se na pozemku p. č. X1 (označení pozemku X3 v napadeném rozhodnutí je zjevnou chybou v psaní) nenachází chráněné ložiskové území a není ke stavbě námitek. Dle žalovaného není rozhodné, že k žádosti byla doložena aktualizovaná dokumentace, neboť báňský úřad se vyjádřil k pozemku p. č. X1 v tom smyslu, že stavbou nejsou dotčeny jím hájené zájmy. Odůvodnění povolení výjimky z § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb. v prvostupňovém rozhodnutí žalovaný vyhodnotil jako dostatečné. Zdůraznil, že je opřeno o odborný názor autorizované osoby. Připustil, že skutečnost, že žádost o povolení výjimky neobsahuje důvody pro její povolení, je vadou žádosti, městský úřad

však důvody pro její povolení ověřil a v rozhodnutí uvedl. K námitce, že nebylo doloženo závazné stanovisko krajské hygienické stanice, s odkazem § 77 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví konstatoval, že jelikož účelem užívání studny je zdroj vody pro zálivku, nikoli zásobování pitnou vodou, nemůže dojít k rizikům spojeným se zájmy chráněnými orgánem ochrany veřejného zdraví. Žalovaný uvedl, že okruh účastníků stanovil shodně jako městský úřad.

Posouzení žaloby

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud žalobu posoudil v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť s tímto postupem nevyjádřili účastníci ve lhůtě stanovené soudem nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

20. Soud předesílá, že posláním soudní ochrany je ochrana veřejných subjektivních práv, nikoli ochrana práva objektivního, tj. přezkum obecné zákonnosti činnosti správních orgánů (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS). Žalobci se mohou v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dovolávat i právních norem, jejichž smyslem je chránit veřejný zájem, pokud tento veřejný zájem souvisí s jejich veřejnými subjektivními právy (právní sférou). Nemohou však namítat takové porušení zákona, které s jejich veřejnými subjektivními právy vůbec nesouvisí, např. dovolávat se ochrany práv třetích osob nebo veřejného zájmu, jenž zjevně není přímo provázán s jejich právní sférou (viz rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2025, č. j. 6 As 186/2023-104).
21. Soud dále vzhledem k obecnosti některých žalobních bodů připomíná, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Soud není povinen ani oprávněn, aby za žalobce spekulativně domýšlel argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, neboť takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, odst. 32).
22. Obecnou úvodní námitku žalobkyně, že žalovaný porušil § 89 odst. 2 správního řádu, nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rozsahu námitek žalobkyně a dostatečně nepřezkoumal prvostupňové rozhodnutí, nelze považovat za řádně uplatněný samostatný žalobní bod. Žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je podle ustálené judikatury konkrétní, tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS). Podstatné je, aby byly z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS, bod 33). To výše uvedená obecná námitka porušení § 89 odst. 2 správního řádu nenaplnuje.
23. Žalobkyně v žalobě namítala, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje skutkové a právní důvody, žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal některé její odvolací námítky a některými otázkami se nezabýval. Soud proto posuzoval, zda napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

24. Má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí být z jeho odůvodnění zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný, jak uvažil o pro věc podstatných skutečnostech a jak se vypořádal s uplatněnými námitkami (viz např. rozsudky NSS ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, či ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76). Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na stěžejní námitku zcela reagovat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, či ze dne 17. 8. 2023, č. j. 1 Afs 66/2023-79). Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nemůže být založena tím, že odůvodnění rozhodnutí je pouze stručné, argumentačně chudé, popřípadě nevyvrací každý dílčí argument (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123). Je třeba též připomenout, že správní orgány ani soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí námitku, jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem uplatněné argumentace (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Mohou proti námitce účastníka řízení postavit vlastní právní názor, v jehož konkurenci účastníkem uplatněná argumentace jako celek neobstojí. Takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Je třeba též vzít v úvahu, že rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS). To znamená, že odvolací orgán může převzít závěry prvostupňového rozhodnutí, pokud navzdory odvolacím námitkám ob stojí. Pokud účastníci řízení se závěry prvostupňového rozhodnutí nepolemizují a odvolací orgán nedochází k jiným závěrům, není důvod, aby opakoval jednou vyřčené. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která znemožňuje věcný přezkum napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).
25. Napadené rozhodnutí výše uvedeným požadavkům na přezkoumatelnost dostalo. K obecné námitce, že odvolání napadeného rozhodnutí neobsahuje skutkové a právní důvody, soud v obecné rovině uvádí, že z napadeného rozhodnutí, které tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek s prvostupňovým rozhodnutím, je zřejmé, jak správní orgány posoudily žádosti osob zúčastněných na řízení po skutkové a právní stránce a jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vypořádal i s námitkou žalobkyně, že stanovisko báňského úřadu ze dne 10. 11. 2020 nemohlo reflektovat projektovou dokumentaci z dubna 2023, podle níž byl záměr povolen, a nebyl tak ověřen soulad záměru s požadavky báňských předpisů. Žalovaný uvedl, že se nejedná o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu, ale o vyjádření podle § 154 správního řádu. Současně odůvodnil, že aktualizace dokumentace po vydání vyjádření nebyla rozhodná, neboť se vyjádření vztahovalo k pozemku p. č. X1.

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že dle žalovaného bylo vyjádření dostatečným podkladem, na jehož základě bylo možné dotčení zájmů chráněných

báňským úřadem vyloučit. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, proč žalovaný neshledal námitku žalobkyně důvodnou.

26. Žalovaný se zabýval i veřejným zájmem ve věci povolení výjimky: Konstatoval, že povolení výjimky bylo dostatečně odůvodněno v prvostupňovém rozhodnutí, v němž městský úřad na základě odborného názoru autorizované osoby dospěl k závěru, že vzhledem k hydrogeologickým poměrům a konstrukci studny nemůže dojít k žádné interakci mezi kolektorem podzemní vody a ději na komunikaci a že kvalita jímání vody ani vody v kolektoru nebude nijak omezena. Současně k námitce žalobkyně ohledně chybějícího stanoviska hygienické stanice vyložil, že vzhledem k účelu užívání studny nemůže dojít k dotčení zájmů chráněných orgány ochrany veřejného zdraví. Napadené rozhodnutí tedy není ani v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
27. K námitce žalobkyně, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval tím, zda a na základě čeho došlo ke spojení řízení o třech žádostech, je třeba konstatovat, že žalobkyně proti způsobu vedení řízení, respektive vedení společného řízení a vydání společného rozhodnutí městským úřadem nevznesla v odvolání žádné námitky, nebylo proto nezbytné, aby se žalovaný v napadeném rozhodnutí k této procesní otázce výslovně vyjádřil, a napadené rozhodnutí není v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že dle městského úřadu bylo podáním tří žádostí zahájeno společné řízení. To odpovídá § 115 odst. 12 vodního zákona ve znění do 31. 12. 2023, podle nějž platilo, že pokud je splněna některá z podmínek podle § 140 odst. 1 správního řádu, jde o společné řízení. Z napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že žalovaný v postupu městského úřadu neshledal vady, které by mohly mít vliv na soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost (§ 89 odst. 2 správního řádu).
28. Lze dodat, že žalobkyně v žalobě nepředestřela žádnou věcnou argumentaci, zda a proč považuje postup městského úřadu spočívající ve vedení společného řízení (vydání společného rozhodnutí) za vadný, ani jaký vliv mohla mít případná vada na její procesní práva a zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Soudu nepřísluší, aby za žalobkyni chybějící argumentaci domýšlel.
29. Ani ve vztahu k vymezení okruhu účastníků řízení žalobkyně nevznesla v odvolání žádné námitky, jimiž by byl žalovaný povinen se konkrétně zabývat. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný se ztotožnil se stanovením okruhu účastníků řízení městským úřadem, který ve výrokové části v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu označil účastníky dle § 27 odst. 1 správního řádu a další účastníky řízení označil v odůvodnění, přičemž okruh účastníků odvolacího řízení se dle žalovaného shodoval s okruhem účastníků společného řízení. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu (osob zúčastněných na řízení) na konci celé výrokové části prvostupňového rozhodnutí se vztahovalo shodně ke všem výrokům, jimiž bylo rozhodnuto o žádostech osob zúčastněných na řízení a stanoveny podmínky pro jednotlivá povolení.
30. Nadto lze konstatovat, že námitka, že se žalovaný blíže nezabýval vymezením okruhu účastníků ve vztahu k jednotlivým výrokům (s odkazem na § 140 odst. 6 správního řádu, podle něhož platí, že *otázka, kdo je účastníkem, se pro účely uplatnění § 27 odst. 1 ve společném řízení posuzuje tak, jako kdyby řízení probíhala samostatně*), se nedotýká právní sféry

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

žalobkyně. Žalobkyni bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o všech žádostech osob zúčastněných na řízení, měla možnost se vyjádřit, přičemž žalovaný podané odvolání věcně projednal a jednal s ní jako s účastníkem řízení. Jak bylo výše uvedeno, žalobkyně nemůže v soudním řízení úspěšně namítat porušení zákona, které nesouvisí s jejími veřejnými subjektivními právy. Žalobkyně nenamítá, že měla být účastníkem dle § 27 odst. 1 správního řádu.

31. Na okraj soud dodává, že postavení účastníků z hlediska vztahu k předmětu jednotlivého řízení se v důsledku spojení řízení nemění. Spojení řízení je jen procesním institutem a nemá za následek, že by v řízení, pro které stanoví okruh účastníků zvláštní zákon, získaly postavení účastníka řízení další osoby. Žalobkyně tak nebyla účastníkem řízení o povolení k nakládání s podzemními vodami – odběru z vrtané studny. Okruh účastníků řízení o povolení k odběru podzemní vody stanovil § 115 odst. 16 věta první ve znění účinném do 31. 12. 2023 vodního zákona (shodně pak § 115 odst. 15 věta první ve znění účinném od 1. 1. 2024 a odst. 14 věta první ve znění od 1. 7. 2024), přičemž tato úprava je komplexní. V této části tedy mělo být její odvolání zamítnuto jako nepřípustné. To, že žalovaný odvolání zamítl a jako celek prvostupňové rozhodnutí potvrdil, se však nemohlo dotknout právní sféry žalobkyně a nemělo vliv na zákonnost povolení k nakládání s podzemními vodami.
32. K námitce, že z prvostupňového ani z napadeného rozhodnutí není zřejmá provázanost jednotlivých výroků prvostupňového rozhodnutí, soud uvádí, že zákon nevyžaduje, aby byl vzájemný vztah výroků v rozhodnutí výslovně vyjádřen. Absence takového vyjádření není vadou, natož takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Je-li řízení o výjimce spojeno se společným územním a stavebním řízením (§ 169 odst. 5 stavebního zákona) a správní orgán o povolení výjimky rozhoduje ve společném rozhodnutí spolu s vydáním společného povolení, je výrok o povolení výjimky, který svou povahou představuje rozhodnutí o předběžné otázce ve vztahu k povolení záměru, podmiňující vůči výroku, jímž bylo vydáno společné povolení (ke vztahu rozhodnutí o výjimce a povolení uskutečnění záměru viz též např. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. II. Aktualizované a rozšířené vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 1075). Pokud jde o povolení k nakládání s podzemními vodami (jejich odběru), které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla (vrtané studny), a povolení k provedení vodního díla (společné povolení), výroky se dle § 9 odst. 5 věty druhé před středníkem vodního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2023, na který poukazuje i žalobkyně, vzájemně podmiňovaly. Soud nadto i v této souvislosti uvádí, že nevyjádření vzájemné vazby výroků prvostupňového rozhodnutí se nemohlo dotknout právní sféry žalobkyně. Pokud žalobkyně v této souvislosti odkazuje na § 140 odst. 7 správního řádu a tam uvedená pravidla pro podmiňující a navazující výroky, je třeba říci, že se v dané věci vůbec neaplikují. Ty se totiž týkají jen případů, kdy jsou k „*přezkoumávání výroků společného rozhodnutí v odvolacím řízení příslušné různé odvolací správní orgány*“, a vydává se tak více rozhodnutí o odvolání (viz § 140 odst. 7 věta druhá správního řádu). K projednání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí však byl příslušný jediný správní orgán – žalovaný jako krajský úřad. Nic na tom nemění skutečnost, že rozhodoval jako stavební i vodoprávní úřad: „[s]právním orgánem je podle § 1 odst. 1 správního řádu orgán územního samosprávného celku, tj. obecní nebo krajský úřad, nikoliv jejich jednotlivé vnitřní součásti, jímž jsou organizačním řádem svěřeny určité kompetence, a byť zvláštní zákony mluví o

stavebních úřadech, vodoprávních úřadech, živnostenských úřadech, orgánech ochrany ovzduší či orgánech ochrany přírody“ (viz VEDRAL, J. op. cit., s. 1064).

33. Namítá-li žalobkyně, že odvoláním byly napadeny všechny výroky prvostupňového rozhodnutí a nedošlo k jejich přezkoumání *ve vazbě na § 9 odst. 5 vodního zákona* ve znění účinném ke dni podání žádosti, není zřejmé, co přesně žalobkyně žalovanému vytýká. Pokud snad namítá, že právní úprava předpokládala, že je nejprve rozhodnuto o odvolání o povolení k nakládání s vodami, které lze vykonávat pouze užíváním vodního díla, a následně o odvolání proti povolení k takovému vodnímu dílu, skutečnost, že krajský úřad jakožto nadřízený správní orgán rozhodl jedním rozhodnutím současně o odvolání proti všem výrokům, které tak současně nabyly právní moci a vykonatelnosti (§ 73 odst. 1 a § 74 odst. 1 správního řádu), nemůže mít sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí.
34. Důvodná není ani námitka porušení § 140 odst. 6 správního řádu, které žalobkyně spatřuje v tom, že okruh účastníků nestanovily jednotlivé výroky. Podle § 140 odst. 6 správního řádu, *otázka, kdo je účastníkem, se pro účely uplatnění § 27 odst. 1 ve společném řízení posuzuje tak, jako kdyby řízení probíhala samostatně*. Podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části rozhodnutí uvádí označení účastníků dle § 27 odst. 1 správního řádu. Tomu městský úřad dostál, neboť ve výrokové části jsou účastníci dle § 27 odst. 1 správního řádu označeni. Z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu na konci výrokové části se vztahovalo shodně ke všem výrokům a že dle správních orgánů jimi byly pouze osoby zúčastněné na řízení (žadatelé). Tvrzená vada se nadto netýká práv žalobkyně, která netvrdí, že by snad měla být ve vztahu k některému řízení, probíhало-li by samostatně, účastníkem řízení dle § 27 odst. 1 správního řádu. Lze dodat, že žalobkyně nebyla žadatelkou ani osobou, na kterou by se pro společenství práv nebo povinností s žadatelem musela vztahovat rozhodnutí správního orgánu, resp. stavebníkem či vlastníkem pozemku, na němž měl být záměr uskutečněn [§ 94m odst. 2 a § 94k písm. a), c) a d)].
35. K žalobnímu bodu, v němž žalobkyně namítá, že k přezkumu vyjádření nebyl oprávněn žalovaný, ale dle § 156 odst. 2 správního řádu báňský úřad, a že vyjádření nebylo vydáno k záměru v podobě, jak byl povolen, a nebyl tedy ověřen jeho soulad s požadavky báňských předpisů, je třeba předně konstatovat, že z žaloby, z dalšího vyjádření žalobkyně ani obsahu spisu není zřejmé, že by namítaná vada souvisela s právní sférou žalobkyně. Jak bylo výše uvedeno, správní soudnictví neslouží k ochraně zákonnosti v obecné (objektivní) rovině. Již z tohoto důvodu nemohl být žalobní bod důvodný. Soud tak pouze na okraj poznamenává, že žalobkyně v odvolání ani v žalobě nenamítla rozpor vyjádření báňského úřadu s právními předpisy (který je předpokladem postupu dle § 156 odst. 2 správního řádu), ale zpochybňovala pouze jeho aktuálnost (použitelnost) ve vztahu k záměru dle dokumentace vypracované po jeho vydání. Žalovaný tak byl oprávněn uvážít, zda může mít změna záměru (aktualizace dokumentace) vliv na relevanci původního vyjádření, což učinil. Pouze pokud by změna měla potenciál ovlivnit obsah vyjádření, bylo by třeba, aby se obrátil na dotčený orgán, zda i po změně záměru trvá na původním vyjádření. Žalobkyně ve lhůtě dle § 306 odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon, nepředestřela žádnou konkrétní věcnou argumentaci, kterou by brojila proti závěru žalovaného, že aktualizace nebyla relevantní a že povolením záměru vrtané studny na pozemku osob zúčastněných na řízení nemohlo dojít k dotčení zájmů chráněných báňským úřadem. Soudu nepřísluší, aby chybějící argumenty domýšlel.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

36. Soud nepřisvědčil ani argumentaci žalobkyně, že umístěním vrtané studny byla komunikace v jejím vlastnictví zatížena ochranným pásmem studny. V případě vodních děl nevzniká ochranné pásmo ze zákona, ale stanoví se na základě návrhu vlastníka vodního díla formou opatření obecné povahy (§ 58 odst. 3 vodního zákona, viz též rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2025, č. j. 5 As 256/2024-24). K tomu v projednávané věci nedošlo. Osoby zúčastněné na řízení požádaly pouze o výjimku z obecných požadavků na výstavbu podle § 169 stavebního zákona ve spojení s § 24a odst. 2 písm. d) a § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro studnu pro zálivku na svém pozemku, kterou městský úřad prvostupňovým rozhodnutím povolil. Nejedná se ani o vodní zdroj pro zásobování pitnou vodou, pro který by mělo být stanoveno ochranné pásmo dle § 30 vodního zákona. V prvostupňovém rozhodnutí je ve výroku II uvedeno, že k místu odběru není stanoveno ochranné pásmo vodního zdroje.
37. Důvodná není ani námitka žalobkyně, že není zřejmé, zda byl doložen souhlas vodoprávního úřadu, neboť městský úřad, který prvostupňové rozhodnutí vydal, je vodoprávním úřadem.
38. Žalobkyně dále namítá, že udělení výjimky bylo nezákonné, neboť nebyl posouzen a naplněn účel sledovaný obecnými požadavky na výstavbu a nebyl důvod pro provedení vrtané studny ve vzdálenosti menší než 12 m od komunikace.
39. Podle § 24a odst. 1 vyhlášky 501/2006 Sb. musí být studna individuálního zásobování vodou situována v prostředí, které není zdrojem možného znečištění ani ohrožení jakosti vody ve studni, a v takové poloze, aby nebyla ovlivněna vydatnost sousedních studní. Musí tedy být prokázáno, že
- studna nebude umístěna v prostředí, kde hrozí znečištění nebo ohrožení jakosti vody ve studni, a současně bude umístěna tak, že neovlivní vydatnost studní sousedních (srov. níže uvedené rozsudky krajských soudů, či rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 5. 2019, č. j. 45 A 25/2017-26).
40. Podle § 24a odst. 2 písm. d) vyhlášky 501/2006 Sb. je nejmenší vzdálenost studny od zdroje možného znečištění – veřejné pozemní komunikace pro málo prostupné prostředí 12 m. Podle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. je za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona možná výjimka z tohoto ustanovení.
41. Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona lze výjimku z obecných požadavků na výstavbu v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.
42. Povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu je tedy možné tehdy, jestliže (i) právní předpis její povolení výslovně umožňuje, (ii) neohrozí se tím bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby a (iii) řešením podle povolené výjimky bude dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Odstupová vzdálenost studny individuálního zásobování vodou od zdroje možného znečištění musí současně splňovat požadavky dle § 24a odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Povolení výjimky má smysl tam, kde by obecně stanovené požadavky na umístování staveb byly vzhledem ke konkrétním okolnostem případu příliš přísné. V takových situacích má správní orgán prostor pro správní uvážení, zda předmětnou výjimku při dodržení předpokladů vyplývajících z právních předpisů povolí či nikoliv. Neplatí přitom, že by výjimku bylo
- Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

možné povolit pouze tehdy, je-li najisto postaveno, že stavbu není možno umístit jinak (viz rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 As 190/2019-43).

43. Z judikatury správních soudů vyplývá, že vlastník pozemku se může svobodně rozhodnout o zastavění svého pozemku, avšak stavební činnost a výsledná stavba musejí odpovídat kritériím stanoveným čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), ze kterých lze dovodit, že vlastního výkonu stavebního práva, stejně jako výkonu vlastnického práva, nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy a nesmí poškozovat lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem. Těmto základním kritériím musí odpovídat ustanovení stavebního zákona i právních předpisů tento zákon provádějících, přičemž v souladu s těmito kritérii musí být i výkon státní správy na úseku stavebním. Pokud plánovaná stavební činnost a výsledná stavba není zneužitím vlastnického práva na újmu práv druhých nebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy a nepoškozují lidské zdraví, přírodu a životní prostředí nad míru stanovenou zákonem, nelze výkonu stavebního (a tím i vlastnického) práva oprávněně bránit (srov. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 1. 2011, č. j. 57 A 47/2010-48, č. 2419/2011 Sb. NSS, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2021, č. j. 43 A 47/2020-56). Právní úprava účinná do 14. 3. 2011, která nepřipouštěla výjimku, jež by v případě málo propustného prostředí umožňovala umístění studny ve vzdálenosti menší než 12 m od veřejné pozemní komunikace, pokud by v konkrétním případě byla dodržena kritéria uvedená v § 24a odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., resp. čl. 11 odst. 3 Listiny, byla vyhodnocena jako neústavní (viz výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 47/2010-48).

44. Jak bylo výše uvedeno, správní orgány naplnění účelu posuzovaly, jestliže hodnotily, zda je možné z hydrogeologického hlediska výjimku povolit a zda umístěním studny ve vzdálenosti 4,3 m od komunikace nebude ohrožena kvalita vody ve studni a kolektoru podzemní vody. Na základě doloženého vyjádření osoby s odbornou způsobilostí v hydrogeologii dle § 9 odst. 1 vodního zákona dospěly k závěru, že účel sledovaný obecnými požadavky na výstavbu, tedy ochrana kvality vody, bude naplněn, neboť vzhledem k hydrogeologickým poměrům a konstrukci studny nemůže

dojít k žádné interakci mezi kolektorem podzemní vody a ději na komunikaci a umístěním studny ve vzdálenosti 4,3 m od komunikace nebude kvalita vody ve studni ani kolektoru podzemní vody ovlivněna. Pokud správní orgány shledaly, že studna nebude umístěna v prostředí, kde by hrozilo znečištění nebo ohrožení jakosti vody ve studni či dotčeném kolektoru podzemní vody, což ve správním řízení nebylo relevantně zpochybněno, neměly důvod výkonu vlastnického práva osob zúčastněných na řízení bránit a výjimku pro vrtanou studnu pro zálivku zahrady nepovolit. K tomu přistupovalo, že navržené místo hodnotil hydrogeolog ve vyjádření připojeném k žádostem jako vhodné, přičemž studna pro zálivku měla mít dle předložené dokumentace logickou návaznost na retenční nádrž na pozemku osob zúčastněných na řízení. Je přitom třeba zdůraznit, že žalobkyně v řízení před městským úřadem neuplatnila žádné námitky směřující proti umístění vrtané studny a netvrdila, že by jejím umístěním ve vzdálenosti 4,3 m od komunikace měla být dotčena na svém vlastnickém právu. Ani v odvolání ani následně v žalobě neuplatnila žádné konkrétní věcné argumenty, jimiž by zpochybňovala vyjádření hydrogeologa, na jehož základě správní orgány vyloučily interakci mezi kolektorem podzemní vody a ději na komunikaci a možnost ovlivnění jakosti vody ve studni a kolektoru podzemní vody a na jehož závěrech je založeno rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

správních orgánů. Byť byly závěry hydrologického posouzení, pokud jde o posouzení vlivu zdroje možného znečištění, stručné, odborný správní orgán neměl důvod žádat podrobnější zdůvodnění, pokud o nich sám neměl pochybnost a účastníci ani dotčené orgány neuplatnily žádné argumenty, jimiž by tyto závěry zpochybnili. K poukazu žalobkyně na projekt hydrogeologického průzkumu z 2. 9. 2020, který předpokládal provedení průzkumného vrtu na jiném místě pozemku p. č. X1, lze uvést, že cílem průzkumného vrtu bylo dle čl. 1.1 ověřit hydrogeologické poměry a zjistit vydatnost kolektoru podzemní vody. Projekt neprokazuje, že se jednalo o vhodné místo pro studnu. I pokud by mohla být vrtaná studna umístěna jinde na pozemku, podstatné je, že byl dodržen smysl požadavků na umístování staveb, jímž je vyloučit znečištění vody ve studni z pozemní komunikace, a nebyly ohroženy žádné ze zájmů dle § 169 odst. 2 stavebního zákona, což bylo dostatečně prokázáno pozdějším hydrogeologickým posouzením, proti jehož závěrům žalobkyně nebrojila. Soud za této situace neshledal, že by správní orgány při povolení výjimky překročily zákonem stanovené meze svého správního uvážení nebo je zneužily, pokud v konkrétním případě na základě podkladů doložených osobami zúčastněnými na řízení spolu s žádostí vyhodnotily, že se povolení výjimky nemůže negativně dotknout veřejného zájmu na ochraně vod a práv jiných osob. Žalobkyně ani v soudním řízení neprokázala, že by povolením výjimky byla dotčena na svém vlastnickém právu (viz dále). Žalobní bod, v němž žalobkyně namítala nezákonnost výjimky, tedy není důvodný.

45. Žaloba nadto nemůže být důvodná, neboť žalobkyně neprokázala přímé dotčení na svých právech napadeným rozhodnutím.
 46. Předpokladem aktivní procesní (žalobní) legitimace je tvrzení o zkrácení na veřejných subjektivních právech. Soudní řád správní je svou povahou „obrannou“ normou. Má poskytnout ochranu, pokud veřejná správa vstupuje do právní sféry fyzických nebo právnických osob. Nikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86, č. 1764/2009 Sb. NSS, bod 34). Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je dána, pokud s ohledem na tvrzení žalobce nelze zjevně a jednoznačně konstatovat, že k zásahu do jeho právní sféry v žádném případě dojít nemohlo (tamtéž, bod 38). Oproti tomu aktivní věcná legitimace se týká pravdivosti tvrzení o dotčení na právech a určuje, zda je žaloba důvodná. Pouze ve spojení s dotčením právní sféry žalobce může porušení objektivního práva zakládat jeho aktivní věcnou legitimaci, a tedy důvodnost žaloby (viz rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2023, č. j. 2 As 220/2022-45, body 15, 18 a 19).
 47. Tvrzení žalobkyně, že může být omezena na vlastnickém právu při údržbě komunikace a že může dojít prováděním prací k poškození její komunikace, lze považovat za dostatečné pro účely aktivní procesní (žalobní) legitimace. Žalobkyně však svá tvrzení neprokázala.
 48. Žalobkyně neoznačila žádné důkazy k prokázání tvrzení, že bude umístěním studny omezena na svém vlastnickém právu při údržbě komunikace. Neprokazuje, že by měla být v důsledku umístění vrtané studny ve vzdálenosti 4,3 m od komunikace ve svém vlastnictví oproti stávající situaci omezena v zimní údržbě (možnosti užívání tzv. posypové soli), byla například nucena přijmout určitá opatření nad rámec stávajících povinností plynoucích z § 39 odst. 1 vodního zákona, resp. že by v souvislosti s výkonem vlastnického práva (ať již v souvislosti se zimní údržbou či konkrétními pracemi při údržbě komunikace) byla ohrožena
- Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

jakost vody v povolené studni určené k zálivce zahrady. Jak bylo výše uvedeno, osoby zúčastněné na řízení předložily hydrogeologické posouzení podle § 9 odst. 1 vodního zákona zpracované osobou s odbornou způsobilostí v hydrogeologii, podle něhož nemůže s ohledem na popsání hydrologické poměry a konstrukci studny dojít k žádné interakci mezi dotčeným kolektorem podzemní vody a ději na komunikaci a kvalita jímané vody ani vody v dotčeném kolektoru nebude nijak dotčena. Žalobkyně nepředestřela žádné argumenty, jimiž by závěry osoby s odbornou způsobilostí v hydrogeologii zpochybnila.

49. Poukazuje-li žalobkyně na bod 1 výroku III prvostupňového rozhodnutí, v němž městský úřad v rámci povinností a podmínek pro nakládání s vodami podle § 9 odst. 1 vodního zákona stanovil, že *pozemek vlastníka v bezprostřední blízkosti od pláště studny nesmí být znečišťován látkami ohrožujícími jakost a zdravotní nezávadnost povrchových či podzemních vod*, z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že *pozemkem vlastníka v bezprostřední blízkosti od pláště studny* je zde míněn pozemek p. č. X1 osob zúčastněných na řízení, na němž se nachází místo odběru. Z prvostupňového rozhodnutí neplyne, že by jím byly ukládány povinnosti vlastníkům jiných pozemků. Namítané dotčení v podobě zatížení ochranným pásmem studny není vzhledem k obsahu napadeného rozhodnutí myslitelné, a nepostačilo by tedy ani k založení procesní legitimace.
50. Ani další tvrzení o dotčení na právech v souvislosti s umístěním či prováděním vrtané studny žalobkyně neprokázala.
51. Tvrzení žalobkyně, že by mohla být dotčena na vlastnickém právu ke komunikaci prováděním stavby, neboť v procesu vrtání studny vznikají vibrace, které by mohly způsobit poškození komunikace, je zcela obecné a hypotetické. Žalobkyně neoznačila žádné důkazy k prokázání možného vlivu provádění vrtané studny na komunikaci (netvrdí ani nic o jejích technických parametrech). Žalobkyně též ničím neprokazuje, že by vrtaná studna mohla ovlivnit stabilitu podloží tělesa komunikace. Nelze přitom přehlédnout, že dle dokumentace připojené k žádosti byl již v místě proveden průzkumný vrt rotačně-příklepovou metodou vrtání o hloubce 40 m p.t. s průměrem 185 mm do konečné hloubky vrtu, 219 mm do hloubky 4 m p. t., včetně výstroje, obsypu a těsnění, který má být úpraven na jímací vrt (vrtanou studnu). Žalobkyně netvrdí a nedokládá, že by v souvislosti s provedením průzkumného vrtu došlo k jakémukoli poškození její komunikace, ani jak by ji mohly poškodit další předpokládané úpravy průzkumného vrtu na jímací vrt (osazení plastové manipulační šachty, poklopu, vodárny, výtlačného potrubí, čerpadla, připojení na elektrickou energii).
52. Prokázáno nebylo ani tvrzení, že účelová komunikace žalobkyně není konstruována na zatížení provozem strojů těžké techniky nezbytné pro provádění stavebních prací na vrtané studni a může se jím poškodit. Dokumentace vrtané studny předpokládá, že veřejná komunikace bude použita pouze pro přístup na stavební pozemek osob zúčastněných na řízení p. č. X1. Žalobkyně neuvádí ani technické parametry komunikace a nedokládá, že by jednorázovým provozem určité techniky nezbytné pro provedení předpokládaných stavebních prací (úprav na jímací vrt) mělo dojít k poškození komunikace. To, že jde povahou o účelovou komunikaci sloužící především

k zajištění přístupu k nemovitostem a k jejich obsluze, nevypovídá o konkrétních technických parametrech ani o tom, jaké zatížení by ji mohlo poškodit. Ostatně i obsluha nemovitostí (včetně rodinných domů) obecně předpokládá občasný příjezd stavební

techniky, např. v souvislosti s údržbou. Pokud žalobkyně dovozuje možnost dotčení z bodu 1 výroku VI prvostupňového rozhodnutí, v němž městský úřad v rámci povinností a podmínek pro provedení stavby uvedl, že zhotovitel je povinen učinit opatření, aby nedošlo k poškození stávajících sítí technické infrastruktury, které se mohou v zájmovém území nacházet, uvedená povinnost se netýká komunikace žalobkyně, která je dopravní, nikoli technickou infrastrukturou. Žalobkyně přitom nepochybně závěr žalovaného, že se na pozemku p. č. X3 nenachází žádná technická infrastruktura v jejím vlastnictví, ani netvrdí a neprokazuje, že by byla vlastníkem technické infrastruktury, která by mohla být vrtanou studnou dotčena. Dotčení vlastnického práva (reálné riziko poškození komunikace v souvislosti s provedením stavby – úpravou stávajícího průzkumného vrtu do jímacího) neprokazuje ani obecná povinnost vyjádřená v bodu 9 výroku VI prvostupňového rozhodnutí, a totiž že v průběhu výstavby budou (všechny) přilehlé komunikace při jakémkoli znečištění či poškození způsobeném stavební činností na pozemku okamžitě vyčištěny a opraveny, která je jen odrazem obecného zákazu znečišťovat nebo poškozovat komunikace [§ 19 odst. 2 a § 42a odst. 1 písm. g) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích].

53. Žaloba tedy nemůže být důvodná, neboť žalobkyně neprokázala přímé dotčení své právní sféry.
54. Soud na okraj dodává, že žalobní legitimace žalobkyně byla založena na § 65 odst. 1 s. ř. s., nikoli § 65 odst. 2 s. ř. s. Žalobní legitimace dle § 65 odst. 2 s. ř. s. je podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS, určena „zájemníkům“, kteří ve správním řízení uplatňovali určitý zájem, nemohli být dotčeni na vlastní právní sféře, a nemohou tedy žalovat podle odstavce prvního (viz shodně body 33 a 34 rozsudek NSS ze dne 5. 4. 2024, č. j. 5 As 225/2023-37). Soud nadto na základě uplatněných žalobních bodů neshledal, že by žalobkyně byla postupem správního orgánu zkrácena na svých procesních právech.
55. K námitce žalobkyně, že se správní orgán zabýval pouze vlivem komunikace na vodu ve studni, nikoli vlivem vrtané studny na její pozemek, soud uvádí, že byla uplatněna až po uplynutí lhůty, v níž bylo možné žalobu rozšířit o další žalobní body (§ 306 odst. 2 zákona č. 283/2021 Sb., stavební zákon), a tedy opožděně. Soud tak pouze pro úplnost uvádí, že pokud žalobkyně žádný vliv umístění či provedení stavby na její komunikaci ve společném řízení nenamítla, nelze správním orgánům vytýkat, že se jím v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí výslovně nezabývaly.

Závěr a náklady řízení

56. Soud s ohledem na výše uvedené shledal žalobu nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Soud neprovedl důkaz listinami označenými žalobkyní, neboť jsou součástí správního spisu, jehož obsah není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
58. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nevznikly žádné další náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. Ř.

59. Dále soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve znění účinném do 31. 12. 2025 (viz přechodné ustanovení čl. XI bodu 2 zákona č. 314/2025 Sb.) rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v řízení neuložil žádnou povinnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2026
Lenka Oulíková v. r.
předsedkyně senátu